

Урок №1

Тема уроку: **Об'єднання Німеччини. Від ЄЕС до ЄС**

Поки тривала «холодна війна», справжні примирення та співпраця між Сходом і Заходом були неможливими. Після того, як у середині 1980-х років напруження в міжнародних відносинах між Сходом і Заходом послабилося, перспектива возз'єднання двох Німеччин почала набувати реальних обрисів. На початку 1989 р. в Центральній та Східній Європі відбулися мирні демократичні революції, унаслідок яких комуністи втратили владу в цих країнах. Демократичні процеси не оминули й НДР. Жителі країни, зокрема мешканці Східного Берліна, почали виходити на протести. Хоча демонстрації, у яких брали участь сотні тисяч людей, були мирними, вони проходили під антиурядовими й антикомуністичними гаслами. Водночас тисячі німців просили політичного притулку в посольствах ФРН та інших країн. Найчастіше втікачі прагнули потрапити до Західної Німеччини через Угорщину, яку традиційно вважали більш незалежною від СРСР. Таке масове «голосування ногами» свідчило про негативне ставлення народу до керівництва НДР. **Улітку 1987 р.** під час рок-концерту перед рейхстагом (парламентом) у Берліні відбулася масштабна **акція протесту прихильників возз'єднання Німеччини**. Президент США Р. Рейган закликав СРСР зруйнувати Берлінський мур. Однак на початку 1989 р. керівник правлячої в НДР Соціалістичної єдиної партії Німеччини Е. Гонеккер заявив, що мур стоятиме, допоки не зникнуть причини його зведення.

Однак після того, як у травні 1989 р. Угорщина зруйнувала укріплення на кордоні з Австрією, а у вересні того ж року відкрила свої кордони, Берлінський мур втратив значення. Протягом трьох днів до ФРН через Угорщину виїхали 15 тис. громадян НДР. Радянські війська, розташовані в НДР, не втручалися в події. Е. Гонеккер позбувся посади, а **9 листопада 1989 р.** влада НДР оголосила про відкриття кордону. **Берлінський мур було зруйновано.**

Відеосюжет про падіння Берлінського муру:
<https://youtu.be/zmRPP2WXX0U>

У 1990 р. США, СРСР, Велика Британія, Франція, ФРН та НДР узгодили самоліквідацію НДР і входження її до складу ФРН. Наприкінці року вперше після Другої світової війни відбулися загальнонімецькі вибори, а наступного року Бундестаг об'єднаної Німеччини переїхав з Бонна до Берліна.

Дратівливим для німців було питання кордонів нової держави, адже внаслідок війни Німеччина втратила значні території, які відійшли до Польщі та Радянського Союзу. Праві політики й неонацисти («нові нацисти») вимагали відновлення кордонів 1937 р., але канцлер Гельмут Коль, якого вважають «канцлером німецького об'єднання», від імені уряду визнав, що східний кордон проходитиме по річках Одер і Нейсе.

Після об'єднання східні німці набули тих самих прав, що й жителі західних земель ФРН. Після возз'єднання Німеччини потрібні були роки на подолання соціальних та економічних труднощів, пов'язаних з об'єднанням двох держав і

народів. Сучасна Німеччина, канцлером якої у 2005 р. вперше стала жінка — Ангела Меркель, є однією з ключових держав Європейського Союзу та світу.

Від Європейського Економічного Співтовариства (ЄЕС) до Європейського Союзу (ЄС)

Одним з найважливіших явищ другої половини ХХ ст. стало прискорення інтеграційних процесів. У різних регіонах світу вони мали певні особливості. Найбільш інтенсивною та плідною виявилася європейська політична й економічна інтеграція, яка згодом стала зразком для інших регіонів світу. Для створення об'єднаної Європи існували цивілізаційні (спільні цінності, соціальні й політичні ідеали), економічні (подібні економічні системи, досвід підприємництва), історичні та військово-політичні передумови. Першим кроком на шляху до європейської економічної інтеграції став «план Маршалла».

Після закінчення Другої світової війни ідеї об'єднання Європи набули принципово нового значення. У першій половині ХХ ст. Європа двічі ставала епіцентром світових воєн і найбільше від них постраждала. Значною мірою було зруйновано її економічний потенціал, втрачено зовнішні капіталовкладення та традиційні ринки (повернути їх повноцінно вона вже ніколи не зможе), було завдано удару по престижу колись великих європейських держав, через що їхній політичний вплив неминуче зменшувався в умовах біполярної системи міжнародних відносин, яка тоді формувалася. Отже, потрібно було відновити втрачені економічні та політичні позиції у світі, покращити життєвий рівень населення, який після воєнного лихоліття був невисоким. Більшість політичної, економічної та інтелектуальної еліти Західної Європи усвідомлювала, що вирішити всі ці завдання можливо лише за допомогою спільних зусиль. Але пошук конкретних форм такого зближення забрав певний час. Наприклад, усі спроби Великої Британії сформуванню європейську асоціацію вільної торгівлі завершилися невдачею. Обережну позицію щодо європейської інтеграції займав французький президент Ш. де Голль.

«Проблема в тому, що світовий лідер тепер США, а Франція більше не є великою державою. ...США... намагаються тиснути на французький народ через його позицію щодо об'єднання держав... під зверхністю наднаціональної європейської влади. Я переконаний, що більшість наших громадян також відкидає таку перспективу. Однак я прибічник тіснішої співпраці між європейськими країнами, зокрема між Францією та Німеччиною. Інтеграція, якщо йдеться про економічно й соціально сильну Європу, прийнятна тільки тоді, коли внаслідок інтеграції не зникають держави».

Заява Шарля де Голля послу США Дугласу Діллону 6 липня 1955 р.

Зрештою загальна стратегія, орієнтована на співпрацю між державами, у європейських столицях перемогла.

На початку 1992 р. в м. Маастрихті (Нідерланди) дванадцять країн ЄЕС підписали Маастрихтський договір про розширення повноважень наднаціональних структур і поступовий перехід до «Європи без кордонів». Договір передбачає тісне політичне й економічне співробітництво, а в

перспективі — спільні збройні сили. У 1993 р. ЄЕС стало складовою Європейського Союзу (ЄС).

Почав функціонувати спільний ринок, у межах якого у 2002 р. в готівковому обігу з'явилася офіційна валюта більшості країн ЄС — євро. Нині євро є однією з основних світових валют.

Рада Європи затвердила прапор ЄС та гімн «Ода до радості» Ф. Шиллера на музику Л. ван Бетховена.

Починаючи з кінця XX ст. Європейський Союз розвивається у двох напрямках: поглиблення інтеграційних процесів і прийняття нових членів з числа країн Центрально-Східної Європи. Станом на 2019 р. до складу ЄС входить **28 країн. Хронологія розширення ЄС: 1975 р. — Бельгія, Німеччина, Італія, Люксембург, Нідерланди, Франція; 1973 р. — Велика Британія, Данія, Ірландія; 1981 р. — Греція; 1986 р. — Португалія, Іспанія; 1990 р. — НДР (увійшла до складу ФРН); 1995 р. — Австрія, Фінляндія, Швеція; 2004 р. — Угорщина, Кіпр, Латвія, Литва, Мальта, Польща, Словаччина, Словенія, Чехія, Естонія; 2007 р. — Болгарія, Румунія; 2013 р. — Хорватія.**

Європейський Союз — найбільше міждержавне об'єднання з населенням майже півмільярда осіб — виробляє орієнтовно третину світового ВВП, контролює шосту частину світової торгівлі та має величезний платоспроможний ринок. Європа є найбільшим експортером та імпортером світу й батьківщиною багатьох корпорацій світового рівня. Однак світова фінансова криза 2008 р., зокрема економічні потрясіння в Греції, виявили й проблеми всередині ЄС. Стрімке розширення ЄС порушило стабільність «старої Європи», оскільки виявило певні економічні суперечності всередині Європейського Союзу. Ускладнилося ухвалення важливих рішень, адже потрібна згода всіх членів ЄС.

Серйозним випробуванням для ЄС стала боргова криза в країнах єврозони. До літа 2012 р. вона охопила Грецію, Ірландію, Португалію, Іспанію та Кіпр. Основною причиною кризи був надмір дешевих кредитних ресурсів, наданих центральними банками країн Європейського Союзу, США та Японії. Банки роздавали кредити, однак позичальники не поспішали їх повертати, а органи державної влади країн не здійснювали належного регулювання.

Найгостріше боргова криза проявилася в Греції. Скорочення соціальних виплат, режим жорсткої економії та інші непопулярні заходи, до яких вдався грецький уряд задля скорочення дефіциту бюджету, спричинили соціальні протести. Країна звернулася по фінансову підтримку до Міжнародного валютного фонду та Європейського Союзу. Проте отримані кошти не були належно використані, і зрештою Греція стала першою країною з розвиненою економікою, яка оголосила дефолт. Криза завдала удару по престижу ЄС та євро. Євросоюз постав перед потребою розроблення відповідних механізмів, які б унеможливили повторення ситуації в майбутньому.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ САМОКОНТРОЛЮ

1. Коли, ким і для чого був зведений Берлінський мур?

2. Коли і у зв'язку з чим виникли сприятливі умови для об'єднання Німеччини?
3. Коли закінчився цей процес?
4. Коли був створений ЄС?
5. Скільки держав наразі є його членами?

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ: підручник П.Полянський. Всесвітня історія. 11 клас, ст.71 - 75.